

1

Megan Kolins stovėjo kiek atokiau pulkelio kitų žurnalistų Manhatano Ruzvelto ligoninės skubiosios pagalbos skyriuje. Vos prieš kelias minutes čia skubiai buvo atvežtas Vakarų centriniame parke užpultas ir apiplėštas buvęs Jungtinių Valstijų senatorius. Po skyrių sukiojosi žiniasklaidos atstovai, laukiantys žinios apie jo būklę.

Megan padėjo ant grindų savo sunkų krepšį. Nuo belaidžio mikrofono, mobiliojo telefono ir bloknūtų svorio krepšio dirželis skaudžiai rėžėsi jai į petį. Ji atsišliejo į sieną ir užsimerkė norėdama bent akimirką pailsėti. Visi reporteriai buvo išvargę. Nuo ankstyvos popietės jie buvo teisme – laukė nuosprendžio apgavystės byloje. Devintą vakaro, kai buvo beišeina iš teismo, gavo nurodymą paruošti žinias apie senatoriaus apiplėšimą. Dabar buvo beveik vienuolika. Gaivi spalio diena virto apniukusia naktimi, nemaloniai žadančia ankstyvą žiemą.

Tą vakarą medikams ligoninėje darbo netrūko. Jauni kraujuojantį mažylį nešantys tėvai net neužsiregistravę buvo nuvesti pro duris į apžiūrų kabinetą. Mėlynių nusėti, sukrestai į automobilių avariją patekę keleiviai guodė vieni kitus laukdami medikų pagalbos.

Lauke nesiliaujantis privažiuojančių ir išvažiuojančių greitosios pagalbos automobilių kauksmas prisidėjo prie pažįstamos Niujorko eismo kakofonijos.

Kažkieno ranka palietė Megan petį.

– Kaip sekasi, konsultante?

Džekas Merfis iš 5-ojo kanalo. Jo žmona kartu su Megan baigė Niujorko universiteto Teisės mokyklą, tik Liz, kitaip negu Megan, dirbo teisininke. Teisės daktarė Megan Kolins pusmetį išdirbo vienoje Parko aveniu advokatų kontoroje, tada metė darbą ir įsitaisė WPCD radijo stotyje* reportere. Ten jau pradirbo trejus metus; pastarąjį mėnesį ją nuolat skolindavosi radijo stoties filialas – PCD 3-ias televizijos kanalas.

– Sakyčiau, gerai, – atsakė jam Megan.

Suskambo jos mobilusis.

– Pavakarieniauk su mumis kurią dieną, – tarė Džekas. – Per ilgai nesimatėm.

Ji įkišo ranką į krepšį išsitraukti mobiliojo, o Džekas grįžo prie savo operatoriaus.

Skambino Kenas Saimonas iš WPCD žinių skyriaus.

– Mege, mūsų greitosios pagalbos žvalgytuvas ką tik aptiko greitosios pagalbos automobilį, važiuojantį į Ruzvelto ligoninę. Ant 56-osios ir 10-osios aveniu kampo rasta subadyta auka. Lauk jos.

Grėsmingas privažiuojančio greitosios pagalbos automobilio sirenos kauksmas sutapo su skubančios traumatologų komandos žingsnių *staccato*. Megė nutraukė ryšį, metė mobilųjį į krepšį ir nusekė paskui tuščius neštuvus, ridenamus į pusapskritimio pavidalo prievąžą.

Sužviegė greitosios automobilio stabdžiai, jis sustojo. Patyrę medikai nulėkė padėti perkelti ant neštuvų auką. Jai ant veido buvo užspausta deguonies kaukė. Liekną jos kūną dengė kruvina paklodė. Susivėlę kaštoniniai plaukai pabrėžė melsvą kaklo blyškesį.

Megė pripuolė prie vairuotojo durelių.

– Liudytojų yra? – bemat paklausė.

– Nė vienas nepriėjo.

Vairuotojo veidas buvo raukšlėtas, išsvargęs, kalbėsena sausa.

* Ilinojaus valstijoje registruota radijo stotis, šiuo metu priklausanti Parklando koledžiui. (*Čia ir toliau pastabos vertėjo.*)

– Šalia tų dviejų senų daugiabučių prie 10-osios yra gatvelė. Matyt, kažkas priėjo prie aukos iš už nugaros, pastūmė ją į tą gatvelę ir nudūrė. Viskas tikriausiai įvyko žaibiškai.

– Ar jos būklė prasta?

– Prastesnės nė būti negali.

– Asmens dokumentai?

– Jokių. Ji buvo apiplėšta. Tikriausiai kokio nors narkomano, kuriam reikėjo dozės.

Medikai rideno neštuvus į ligoninę. Megan jiems iš paskos nėrė atgal į skubiosios pagalbos skyrių.

Vienas reporterių pranešė:

– Senatoriaus gydytojas netrukus perskaitys pranešimą.

Žiniasklaidos atstovai puolė į kitą skyriaus pusę ir apspinto stalą. Megan pati nesuprato, kokia nuojauta sulaikė ją prie neštuvų. Ji žiūrėjo, kaip gydytojas, besiruošiantis daryti lašelinę, atitraukia deguonies kaukę ir pakelia aukos vokus.

– Ji mirė, – pranešė jis.

Megan pažiūrėjo slaugytojai per petį ir įsistebeilijo į nemančias mėlynas negyvos jaunos moters akis. Žvelgdama į tas akis, plačią kaktą, lenktus antakius, aukštus skruostikaulius, tiesią nosį ir putlias lūpas ji aiktelėjo.

Atrodė, tartum žiūrėtų į veidrodį.

Ji žvelgė į savo pačios veidą.

2

Į savo butą Bateri Park Sityje, pačiame pietiniame Manhatano gale, Megan atvažiavo taksi. Kelionė kainavo brangiai, bet buvo vėlu, o ji jautėsi labai išvargusi. Grįžus namo, stingdantis šokas pamačius negyvą moterį, užuot rimęs, tik dar sustiprėjo. Auka buvo nudurta į krūtinę, galbūt keturios ar penkios valandos prieš ją randant. Vilkėjo džinsus, pamuštą džinsinio audeklo švarką, mūvėjo kojinešius, avėjo sportinius batelius. Nužudyta tikriausiai siekiant apiplėšti. Oda buvo įdegusi saulėje. Spėjant iš siaurų šviesesnės odos dryžių ant riešo ir kelių pirštų, dingo laikrodys ir žiedai. Kišenės buvo tuščios, rankinė nerasta.

Megan uždegė šviesą prieškambaryje ir pasižiūrėjo į kitą kambario galą. Pro langus matė Eliso salą ir Laisvės statulą. Galėjo žiūrėti, kaip turistiniai laivai plaukia į savo stovėjimo vietas Hadsono upėje. Jai labai patiko Niujorko centras – tos siauros gatvės, didingas didžiulis Pasaulio prekybos centras, šurmuliuojantis finansinis rajonas.

Jos vieno kambario butas buvo nemažas, su niša miegamajai erdvei ir virtuvele. Megan apstatė jį motinai nebereikalingais baldais ketindama ilgainiui rasti didesnę butą ir pamažu apstatyti iš naujo, bet per trejus darbo radijo stotyje metus tokia galimybė taip ir neatsirado.

Ji užmetė apsiaustą ant kėdės ir, nuėjusi į vonios kambarį, persirengė pižama ir chalatu. Bute tvyrojo maloni šiluma, bet jai buvo taip šalta, kad jautėsi vos ne ligonė. Susigriebė vengianti

žiūrėti į tualetinio staliuko veidrodį. Galop pasisuko į jį ir, ranka siekdama valomojo kremo, įdėmiai save nužvelgė.

Veidas buvo baltas kaip kreida, akys išsipūtusios. Rankos drebėjo, kai paleido plaukus ir šie užkrito jai ant kaklo.

Ji sustingo negalėdama patikėti, kai mėgino nustatyti skirtumus tarp savęs ir nužudytosios. Prisiminė, kad aukos veidas buvo šiek tiek pilnesnis, akys ne apvalinos, bet apskritos, smakras mažesnis. Tačiau odos atspalvis, plaukų spalva ir atmerktų nereginių akių spalva bemaž nesiskyrė nuo jos.

Ji žinojo, kur dabar negyvėlė: patologo anatomo lavoninėje. Ten ji fotografuojama, imami jos pirštų atspaudai, surašoma dantų formulė.

O paskui bus atliktas skrodimas.

Megan suvokė drebanti. Nuskubėjo į virtuvėlę, atidariusi šaldytuvą paėmė pieno pakelį. Gal jai padės karštas šokoladas.

Įsitaisiusi ant sofos, apglėbė kelius pasistačiusi priešais puodelį su garuojančiu skysčiu. Suskambo telefonas. Tikriausiai skambino mama, tad ji tikėjosi, jog balsas nedrebės, kai atsiliepė.

– Mege, tikiuosi, nemiegojai.

– Ne. Ką tik parėjau. Kaip sekasi, mama?

– Sakyčiau, viskas gerai. Šiandien skambino žmonės iš draudimo bendrovės. Rytoj po pietų vėl ateis. Tikiuosi, jie daugiau neklausinės apie paskolą, kurią tėvas gavo įkeitęs savo draudimo polisus. Rodos, tie žmonės negali suvokti, kad aš nenumanau, kur jis padėjo tuos pinigus.

Sausio pabaigoje Megan tėvas važiavo iš Niuarko oro uosto namo į Konektikutą. Visą dieną snigo, krito šlapdriba. Po septynių dvidešimt Edvinas Kolinsas automobilio telefonu paskambino savo verslo partneriui Viktorui Orsiniui susitarti dėl susitikimo kitą rytą. Jis pasakė Orsiniui esantis netoli Tapan Zi tilto.

Gal vos po kelių sekundžių ant tilto nevaldoma degalų cisterna ėmė suktis ir rėžėsi į traktorių su priekaba; pasigirdo virtinė sproгимų, ugnies kamuolys prarijo septynis ar aštuonis automobilius. Traktorius trenkėsi į tilto šoną ir, pramušęs didžiulę skylę, krito į sūkuriuojantį ledinį Hadsono vandenį. Jam iš

paskos nugarmėjo cisterna, nusitempdama iš paskos byrančius į gabalus automobilius.

Sunkiai sužeistas liudytojas, kuriam pavyko išsisukti nuo tiesiai į jį važiuojančios degalų cisternos, tvirtino, kad tamsiai mėlynas kadilakas, važiuavęs priešais jį, apsisuko ir nugarmėjo pro žiojinčią skylę. Edvinas Kolinsas vairavo tamsiai mėlyną kadilaką.

Tai buvo didžiausia katastrofa tilto istorijoje. Žuvo aštuoni žmonės. Šešiasdešimtmetis Megan tėvas tą vakarą taip ir negrižo namo. Buvo manoma, kad jis žuvo per sprogimą. Niujorko greitkelių valdyba vis dar ieškojo automobilių lūženų ir kūnų, bet dabar, beveik po devynių mėnesių, nebuvo rasta nei jo, nei jo automobilio pėdsakų.

Savaitė po šio nelaimingo atsitikimo laikyti atminai, bet mirties liudijimas nebuvo išduotas, todėl bendros Edvino ir Katerinos Kolinsų santaupos buvo užšaldytos ir didelės jo gyvybės draudimo polisų sumos neišmokėtos.

„Negana to, kad mamai plyšta širdis, tie žmonės neduoda jai ramybės“, – pamanė Megan.

– Užsukiu rytoj po pietų, mama. Jeigu jie nenustos išsisukinėję, mums gali tekti paduoti juos į teismą.

Pasvarsčiusi nusprendė, kad motinai mažiausiai reikia išgirsti, kad buvo nudurta į Megan stulbinamai panaši moteris. Taigi ji tik papasakojo apie teismą, reportažą iš kurio tą dieną paruošė.

Megan ilgai gulėjo lovoje čia užsnūsdama, čia vėl prabusdama. Galiausiai giliai įmigo.

Pažadino šaižus cypsmas: įsijungė fakso aparatas. Pasižiūrėjo į laikrodį – ketvirtis po keturių. „Kas per velniava?!“ – pamanė ji.

Ji uždegė šviesą, pasirėmė ant alkūnės ir žiūrėjo, kaip iš aparato lėtai išslenka popieriaus lapas. Ji šoko iš lovos, perbėgo per kambarį ir paėmė lapą.

Jame buvo parašyta: KLAIDA. ANĖ BUVO KLAIDA.

3

Tomas Vikeris, penkiasdešimt dvejų metų PCD 3-io televizijos kanalo žinių direktorius, vis dažniau skolinosi Megan Kolins iš radijo stoties. Tuo metu jis rinko dar vieną reporterį tiesiogiai transliuojamų žinių komandai ir paeiliui išmėgino kandidatus, bet dabar apsisprendė galutinai: Megan Kolins.

Jis argumentavo tuo, kad jos dikcija gera, ji gali žaibiškai improvizuoti ir visada suteikia svarbos bei jaudulio net pačiai nereikšmingiausiai žiniai. Teisinis išsilavinimas – didžiulis pliusas teismo bylose. Ji velnioniškai graži ir skleidžia natūralią šilumą. Myli žmones ir moka su jais bendrauti.

Penktadienio rytą Vikeris iškviėtė Megan. Jai pabeldus į atviras jo kabineto duris, mostu paragino įeiti. Megan vilkėjo priglusę melsvų ir rusvų atspalvių švarkelį. Aulinukų viršų lietė tos pačios plonos vilnos sijonas. „Klasiškas apdaras, – pamanė Vikeris, – idealus jos darbui.“

Tirdama Vikerio veido išraišką Megan bandė perskaiyti jo mintis. Vikerio veidas buvo liesas, aštrių bruožų, jis nešiojo akinius be rėmelių. Dėl jų ir retėjančių plaukų atrodė senesnis negu iš tikrųjų ir panašesnis į banko kasininką negu į žiniasklaidos šulą. Tačiau šis įspūdis greitai išsisklaidydavo jam prakalbus. Tomas patiko Megan, bet ji žinojo, kad jo pravardė – Mirtinasis Vikeris – pelnyta. Pradėjęs skolintis ją iš radijo stoties, Vikeris aiškiai parodė: jai velnioniškai nepasisekė, kad tėvas žuvo toje tragedijoje ant tilto, bet ji turinti jį įtikinti, kad jos darbui tai neatsilieps.

Neatsiliepė, ir dabar Megan išgirdo, kad jai siūlomas darbas, kurio ji taip troško.

Visą jos kūną bemat užliejo refleksiškas noras: „Ak, kaip aš nekantrauju papasakoti tėčiui!“

Trisdešimčia aukštų žemiau, PCD pastato automobilių aikštelėje, patarnautojas Bernis Hefernanas, sėdėdamas Tomo Vikerio automobilyje, rausėsi dėtuvėje. Genetikos ironija: Bernio veido bruožai buvo tokie, kad atrodė linksmuolis. Skruostai putlūs, smakras mažas, lūpos siauros, akys plačios, nekaltos, plaukai tankūs, susivėlę, kūnas tvirtas, tik apkūnokas. Trisdešimt penkerių, darė įspūdį, kad pakeis tau pradurtą padangą, nors vilki geriausią kostiumą.

Gyveno Kvinsyje, aptriušusiam name Džekson Haitse – ten ir gimė. Jame negyvendavo tik tais tamsiais, košmariškais laikotarpiais, kai būdavo įkalintas. Dieną po dvylikto gimtadienio pirmą iš geros dešimties kartų buvo nusiūstas į nepilnamečių sulaikymo centrą. Pradėjęs trečią dešimtį trejus metus praleido psichiatrinėje gydykloje. Prieš ketverius metus buvo nuteistas dešimt mėnesių kalėti Raikerio saloje*. Tai atsitiko, kai policininkai sučiupo jį besislepiančią koledžo studentės automobilyje. Ligi tol jis dešimtį kartų buvo įspėtas prie jos nesiartinti. Berniui dingtelėjo, kaip keista: dabar jis net negali prisiminti, kaip ji atrodė. Nei ji, nei kuri nors kita, nors tuo metu jos buvo jam nepaprastai svarbios.

Bernis nenorėjo niekada daugiau sėsti į kalėjimą. Kaliniai jį baugindavo. Du kartus buvo jų sumuštas. Jis prisiekė mamai niekada nežiūrėsiąs pro langus pasislėpęs krūmuose, niekada nesekiosiąs paskui moterį ir nemėginsiąs jos pabučiuoti. Be to, jis išmoko gerai save valdyti. Jis nekentė gydytojo, kuris ir toliau vis įspėdavo mamą, kad per savo bjaurų būdą jis vieną dieną pakliūs į tokią bėdą, kad niekas nebeįstengs jo išgelbėti. Bernis žinojo, kad niekam nebereikia dėl jo jaudintis.

* Pagrindinis Niujorko kalėjimų kompleksas.

Jo tėvas išnešė kudašių, kai jis dar buvo kūdikis. Kartėlio graužiama motina nebedrįsdavo išeiti laukan, o namuose Berniui teko kėsti jos nesibaigiančius skundus dėl skriaudų, patirtų per septyniasdešimt trejus gyvenimo metus, ir kalbas apie tai, kiek jis jai skolingas.

Kad ir kiek Bernis buvo jai „skolingas“, jis sugebėdavo beveik visus pinigus išleisti elektroninei įrangai. Jis turėjo radijo imtuvą policijos pokalbiams klausytis ir kitą, tokį galingą, kad priimdavo laidas iš viso pasaulio, taip pat įtaisą balsui pakeisti.

Vakarais jis pareigingai žiūrėdavo televizorių su motina. Tačiau dešimtą, jai nuėjus miegoti, Bernis išjungdavo televizorių, lėkdavo į rūsį, įjungdavo savo radijo imtuvus ir imdavo skambinėti pokalbių laidų vedėjams. Pasakydavo jiems išgalvotus vardus ir gyvenimo istorijas. Paskambinęs į dešinės pakraipos laidą imdavo skiesti apie liberalų vertybes, paskambinęs į liberalios pakraipos laidą giedodavo ditirambus kraštutiniams dešiniešiams. Per tuos pokalbius jam be galo patikdavo ginčytis, priešgyniauti, įžeidinėti ir būti įžeidinėjamam.

Motina nežinojo, kad rūsyje jis dar turi šimto centimetrų įstrižainės televizorių, kasetinį vaizdo magnetofoną ir kad dažnai žiūri filmus, atsineštus iš pornografijos krautuvės.

Policijos pokalbių radijas įkvėpė jam kitų sumanymų. Jis telefonų knygoje rateliu apibrėždavo moterų numerius, tada vidurnaktį surinkdavo vieną iš jų ir sakydavo skambinantis iš mobiliojo. Esą jis dabar prieš jos namus ir netrukus įsilaušias į vidų. Pašnibždomis pridurdavo, kad gal tik ją aplankys, bet gal nužudys. Tuomet Bernis sėdėdavo ir kikendavo klausydamasis, kaip policija praneša siunčianti tuo adresu budintį automobilį. Buvo ne ką blogiau negu vogčia žiūrėti pro langus ar sekėti pasakui moteris, be to, nereikėjo nerimauti, kad staiga į jį nukryps policijos automobilio šviesos ar faras pro garsiakalbį suriks: „Nė iš vietos!“

Tomo Vikerio automobilis Berniui buvo informacijos lobynas. Dėtuvėje Vikeris laikė elektroninę adresų knygelę. Joje buvo surašytos svarbiausių darbuotojų pavardės, adresai ir telefonų

numeriai. „Didieji šulai“, – galvojo Bernis kopijuodamas numerius į savo elektroninį bloknotę. Vieną naktį jis net paskambino į namus Vikerio žmonai. Ši ėmė spiegti, kai jis pasakė esąs prie užpakalinių durų ir tuoj įeisiąs.

Paskui jis ištisas valandas kikenė prisiminęs, kaip ji persigando.

Dabar jį slėgė sunkumas, mat pirmąkart nuo tada, kai buvo paleistas iš Raikerio salos, jam buvo baugu, kad negali mesti iš galvos vieno žmogaus. Tai buvo reporterė. Tokia graži, kad atidarant jai automobilio dureles jam būdavo sunku susilaikyti jos nepalietus.

Jos pavardė buvo Megan Kolins.